

ENRIQUE SANTIAGO ROMERO / ЕНРІКЕ САНТ'ЯГО РОМЕРО

Народився 18 липня 1964 року у Мадриді.

Юрист та політик.

Генеральний секретар Комуністичної партії Іспанії з квітня 2018 року. З 2019 року є членом 13-го Конгресу депутатів (нижньої палати Генеральних кортесів, парламенту Іспанії).

У 2021-2022 роках був державним секретарем з питань Порядку денного до 2030 року.

На міжнародному рівні відзначився своєю роллю як член юридичної команди FARC (Револьюційні збройні сили Колумбії) у мирних переговорах між FARC і урядом Колумбії Хуана Мануеля Сантоса, які розпочалися у 2012 році й завершилися у 2016 році підписанням Мирної угоди.

До 2006 року був генеральним секретарем Іспанської комісії з допомоги біженцям, а згодом — генеральним секретарем IEPALA (Інституту політичних досліджень для Латинської Америки та Африки).

Освіта:

- Мадридський університет Комплутенсе (Universidad Complutense de Madrid) (магістр права);
- Автономний університет Мадрида (Universidad Autónoma de Madrid) (магістр з управління та адміністрування фондів і некомерційних організацій);
- Центр фінансових студій (CEF) (магістр з фінансового та податкового права);
- Центр фінансових студій (CEF) (диплом з трудового права та соціального забезпечення);
- Університет Карлоса III в Мадриді (Universidad Carlos III de Madrid) (диплом з міжнародного гуманітарного права та права на притулок і біженство).

Видання: публікується в MSN España, El Diario, Público та teleSUR. Також активно співпрацює з ідеологічно лівими ресурсами, зокрема з Mundo Obrero, а також із порталом Rebellion, відомим своїм критичним підходом до західної зовнішньої політики.

Рейтинг статей: 0-0-1

Поточний висновок: автор поширює проросійські наративи, такі як: російсько-українська війна спровокована та підтримується оборонними компаніями для отримання прибутків; Револьюція гідності як державний переворот. Автор однобічно

висвітлює російсько-українську війну на користь Росії. Політична та ідеологічна упередженість автора впливає на експертні оцінки, що спотворює об'єктивне висвітлення подій.

Елементи ризику:

Автор — лідер Комуністичної партії Іспанії, яка історично має тісні зв'язки з російськими елітами.

ПІДОЗРІЛІ СТАТТІ

1. **Europa está siendo arrastrada a una guerra evitable** (укр. Європу втягують у війну, якої можна було б уникнути)

Видання: El Diario

Формат: опінія

Дата: 18.04.2024

Посилання: https://www.eldiario.es/opinion/tribuna-abierta/europa-arrastrada-guerra-evitable_129_11297948.html

Неповага до України: порівнювання Революції гідності з державним переворотом (формулювання “переворот на Майдані”; ймовірно, присутній наратив про “громадянську війну” в Україні у 2014 році (формулювання “конфлікт на Донбасі”, “зіткнення у східному регіоні Донбасу”).

Відсутність згадок про агресію Росії проти України у 2014 році.

Так званий «переворот на Майдані» і подальше початок зіткнень у східному регіоні Донбасу стали прологом до збройного конфлікту, який з 2022 року, після російського вторгнення, переріс у відкриту війну між цією країною та Україною за активної участі НАТО та ЄС.

El denominado “golpe del Maidán” y el posterior inicio de los enfrentamientos en la región oriental del Dombás fueron el prólogo del conflicto armado que, a partir del año 2022 con la invasión rusa, se ha convertido en una guerra abierta entre ese país y Ucrania, con participación activa de la OTAN y la UE.

Занурені в цю воєнну ситуацію, міжнародна спільнота, під диктатом або блокуванням великих держав, які беруть участь або готуються до війни, свідомо відмовилася від використання наявних засобів мирного та дипломатичного вирішення конфліктів. Організація з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ), яка «з 57 державами-учасницями в Північній Америці, Європі та Азії є найбільшою регіональною організацією з безпеки в світі, що працює для забезпечення миру, демократії та стабільності (...)», не змогла очолити мирну ініціативу, щоб покласти край війні в Україні або принаймні домогтися тимчасового перемир'я або перемир'я, як це вдалося в конфлікті на Донбасі.

Inmersos en esta coyuntura bélica, la comunidad internacional, al dictado o bloqueada por las grandes potencias que participan o se preparan para la guerra, ha renunciado conscientemente a utilizar los medios de resolución pacífica y diplomáticas de conflictos de que dispone. La Organización para Seguridad y la Cooperación en Europa (OSCE), que “con sus 57 Estados participantes en América del Norte, Europa y Asia, es la organización de seguridad regional más grande del mundo, que trabaja para garantizar paz, democracia y estabilidad (...)”, ha sido incapaz de liderar una iniciativa de paz para acabar con la guerra en Ucrania o al menos conseguir un alto el fuego o armisticio temporal, como sí consiguió en el conflicto del Dombás.

Неправдива інформація про загибель польського генерала Адама Марчака в

<p>Україні (смерть сталася у Бельгії, жодного зв'язку з військовими діями в Україні він не мав). Фейк поширювався зокрема у проросійських соцмережах, що є прагненням Росії зобразити присутність військ НАТО в Україні.</p>	
<p>Присутність військ НАТО на місцях не можна виключати і сьогодні, про що можна судити з присутності військових "радників", або з огляду на загибель у бою в Україні польського генерала Адама Марчака в березні цього року.</p>	<p>Hoy no puede descartarse la presencia de tropas de países de la OTAN sobre el terreno, como se deduce de la presencia de "asesores" militares, o a la vista de la muerte en combate en Ucrania del general polaco Adam Marczak en marzo de este año.</p>
<p>Ігнорування суб'єктності України. Неповага до незалежної країни: фактично, поширення нарративу про те, що "Україна поле бою між Росією та США" та визначення України як об'єкту геополітики.</p>	
<p>У війні в Україні беруть участь дві найбільші військові потуги світу - Росія і США, а також НАТО, яке також задіяне в логістичній підтримці Ізраїлю і в прямих військових операціях проти єменських збройних сил за контроль над входом до Червоного моря.</p>	<p>En la guerra de Ucrania están implicadas dos de las mayores potencias militares del planeta, Rusia y Estados Unidos, junto con la OTAN, que participa también en el apoyo logístico a Israel y en operaciones militares directas contra las fuerzas militares de Yemen por la disputa del control de la entrada al Mar Rojo.</p>
<p>Вибіркове згадування окремих миротворчих ініціатив щодо врегулювання російсько-української війни (зокрема, так званий мирний план Китаю та Бразилії був більш вигідний Росії, ніж Україні) та ігнорування миротворчих ініціатив, таких як Глобальний саміт миру (його проведення відбулося після публікації статті (червень 2024 р.), але підготовка почала відбуватися з січня 2024 р.).</p>	
<p>З моменту російського вторгнення в лютому 2022 року він не висунув жодної пропозиції щодо миру. Організація Об'єднаних Націй також не змогла реалізувати мирні ініціативи, щоб покласти край війні в Україні, кампанії знищення палестинського народу та постійним атакам Ізраїлю на сусідні країни. Але не зовсім правильно стверджувати, що міжнародна спільнота не намагалася домогтися миру в Україні або покласти край агресії Ізраїлю проти палестинського народу та сусідніх країн. Мексика, Бразилія, Китай, група африканських країн, Туреччина, Саудівська Аравія та інші країни висунули важливі мирні ініціативи для України, принаймні для досягнення перемир'я та початку процесу дипломатичного врегулювання</p>	<p>Desde la invasión rusa en febrero de 2022, no ha realizado ninguna propuesta de paz. Tampoco Naciones Unidas ha sido capaz de poner en marcha iniciativas de paz para acabar con la guerra en Ucrania, ni con la campaña de destrucción del pueblo palestino y los continuos ataques de Israel a los países de su entorno. Pero no es exacto afirmar que la comunidad internacional no haya intentado trabajar por la paz en la guerra de Ucrania o por acabar con la agresión de Israel al pueblo palestino y los países vecinos. México, Brasil, China, un grupo de países africanos, Turquía, o Arabia Saudí, entre otros, han presentado importantes iniciativas de paz para Ucrania, al menos para lograr el cese el fuego y el inicio de procesos de resolución diplomática del conflicto. Egipto y Qatar han utilizado su potencia política y diplomática para intentar</p>

<p>конфлікту. Єгипет і Катар використали свою політичну та дипломатичну силу, щоб змусити Ізраїль погодитися на постійне перемир'я в Газі.</p>	<p>que Israel aceptara un alto el fuego permanente en Gaza.</p>
<p>Непідтверджена інформація про те, що прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон переконав Зеленського відмовитися від мирних переговорів з Росією та продовжувати війну. Джерелом поширення даної інформації є російське медіаполе.</p>	
<p>Великобританія навіть заблокувала угоду про перемир'я, прийняту Україною та Росією і укладену за посередництва Туреччини в перші тижні війни.</p>	<p>Reino Unido incluso bloqueó un acuerdo de alto el fuego aceptado por Ucrania y Rusia y negociado con la mediación de Turquía en las primeras semanas de guerra.</p>
<p>Ігнорування та відсутність засудження, що саме РФ б'є по цивільних об'єктах. Ігнорування, що причинами латентних гарячих точок є дії РФ.</p>	
<p>З того часу в усіх війнах кількість загиблих або поранених цивільних осіб значно перевищувала кількість бійців, які зазнали такої ж долі</p> <p>[...]</p> <p>Молдова та Грузія є іншими латентними гарячими точками війни в Європі</p>	<p>Desde entonces, en todas las guerras el número de muertos o heridos civiles ha sobrepasado con creces al número de combatientes que corrieron la misma suerte</p> <p>Moldavia y Georgia son otros focos de tensión bélica latentes en Europa y próximos al “teatro de operaciones” ucraniano.</p>
<p>Порушення причинно-наслідкових зв'язків, що це є наслідком дій РФ, щодо яких автор не висловлює засудження.</p>	
<p>Передвоєнна атмосфера супроводжується дебатами про відновлення обов'язкової військової служби, яка була скасована в більшості європейських країн протягом останніх десятиліть.</p>	<p>El clima prebélico se acompaña con el debate sobre reintroducción del servicio militar obligatorio, tras haber sido eliminado en la mayoría de países europeos en las últimas décadas</p>
<p>Зміщення фокуса та підміна причинно-наслідкових зв'язків. Відбілювання РФ, ігнорування факту її агресії як причини. Наратив про те, що війна спровокована та підтримується оборонними компаніями для того, щоб отримувати прибутки.</p>	
<p>Європейський Союз приєднується до стратегії, яку завжди використовували Сполучені Штати, перетворюючи гонку озброєнь на свій економічний двигун, максимально розширюючи військову промисловість і примножуючи свої прибутки і свою вагу у світовій економіці. Навіть якщо для того, щоб продовжувати заробляти гроші, необхідно гарантувати постійне споживання і оновлення озброєнь, тобто провокувати і підтримувати війни.</p>	<p>La Unión Europea se está sumando a la estrategia que siempre han utilizado los Estados Unidos, convertir la carrera armamentística en su motor económico, expandiendo al máximo la industria militar y multiplicando sus beneficios y su peso en la economía global. Aunque para continuar ganando dinero haya que garantizar el permanente consumo y renovación de armamento, es decir, provocar y mantener guerras. Nunca las empresas armamentísticas estadounidenses habían</p>

Ніколи раніше американські збройові компанії не отримували стільки прибутку, як в останні роки.	obtenido tantos beneficios como en estos últimos años.
Без війни величезні прибутки військової промисловості від величезних витрат, які вимагають від народів Європи, не могли б підтримуватися.	Sin la guerra no podrían mantenerse los pingues beneficios de la industria armamentística derivados de las inmensas cifras de gasto que nos están exigiendo a los pueblos de Europa.

Український переклад

Європу втягують у війну, якої можна було б уникнути

ЄС приєднується до стратегії, яку завжди використовували Сполучені Штати, перетворюючи гонку озброєнь на свій економічний двигун, максимально розширюючи військову промисловість і примножуючи свої прибутки та вагу у світовій економіці.

I. - Європа стикається з ризиком широкомасштабного збройного конфлікту, якого не було з часів Другої світової війни. На це вказує багато показників, деякі з них небезпечно схожі на період між Першою і Другою світовими війнами. Навіть у найгірші роки холодної війни, під час євrorакетного конфлікту у 1980-х роках, Європа не була такою близькою до загальної війни, як зараз. Це не алармістське

попередження, це реальність, яку ми повинні мати на увазі, щоб деескалувати ризики, а не посилювати напруженість, як це робить політичне керівництво Європи. Усвідомлення небезпеки і дії, спрямовані на запобігання конфлікту, є першим кроком у запобіганні повторному поширенню війни зі старого континенту по всьому світу.

Європейська громадська думка має перед собою багато фактів, які показують, як політики різних спектрів — ультраправі, консервативні, а також соціал-демократи, олігархи і різні групи економічних інтересів — заохочують, дають згоду або безпосередньо організовують майбутню війну, яку вони представляють як неминучу.

Індикаторами цієї самовбивчої стратегії є (1) затягування війни в Україні та загострення і розширення різних конфліктів, розв'язаних ізраїльськими нападами на низку країн Близького Сходу, з поступовим залученням до них більшості провідних військових держав світу та регіональних середніх держав; (2) свідома відмова від використання доступних міжнародному співтовариству засобів мирного і дипломатичного врегулювання конфліктів і блокування будь-яких можливих ініціатив щодо припинення триваючих воєн; (3) нездатність світових і європейських інститутів, відповідальних за забезпечення миру і співробітництва між країнами, гарантувати цю важливу мету; (4) інтенсивне і безвідповідальне використання доступних міжнародному співтовариству засобів мирного і дипломатичного врегулювання конфліктів і блокування будь-яких можливих ініціатив щодо припинення воєн; (5) інтенсивне і безвідповідальне використання доступних міжнародному співтовариству засобів, спрямованих на забезпечення миру і співпраці між країнами; (4) інтенсивне та безвідповідальне використання воєнничого дискурсу важливими політичними лідерами; (5) реорганізація економічної діяльності з пріоритетним розвитком військової промисловості та збільшенням витрат на озброєння як рушія економічного та промислового зростання; (6) затвердження великих державних кредитних ліній для витрат на озброєння та усунення обмежень на їх використання; і (7) підйом реакційної хвилі - сценарій, за якого вперше на виборах до Європарламенту може з'явитися політична більшість, що складається з консервативних правих і ультраправих.

Перша світова війна була останнім збройним конфліктом, в якому більшість жертв становили військові. З того часу в усіх війнах кількість загиблих або поранених цивільних осіб значно перевищувала кількість бійців, які зазнали такої ж долі. Важливо чітко усвідомлювати: війни організовують - або не запобігають їм - політики та економічні олігархи, ведуть їх військові, а від їхніх наслідків страждають переважно люди, цивільне населення, яке несе на собі більшість жертв.

Так званий «переворот на Майдані» і подальше початок зіткнень у східному регіоні Донбасу стали прологом до збройного конфлікту, який з 2022 року, після російського вторгнення, переріс у відкриту війну між цією країною та Україною за активної участі НАТО та ЄС. Присутність військ НАТО на місцях не можна виключати і сьогодні, про що можна судити з присутності військових "радників", або з огляду на загибель у бою в Україні польського генерала Адама Марчака в березні цього року. Молдова та Грузія є іншими латентними гарячими точками війни в Європі, розташованими поруч з українським "театром військових дій". Кампанія руйнувань і геноциду, розв'язана Ізраїлем після 7 жовтня в Газі, а також все частіше

на Західному березі річки Йордан, супроводжується невибірковими атаками ізраїльської армії в Лівані, Сирії та Ірані. Існує високий ризик того, що конфлікт, розв'язаний Ізраїлем у відповідь на жорстокий напад палестинських бойовиків ХАМАС 7 жовтня на поселення поселенців на окупованих Ізраїлем територіях поблизу Гази, пошириться на весь Близький Схід і східне Середземномор'я. Карально-відплатна операція Ізраїлю проти палестинського народу була кваліфікована Міжнародним судом ООН як геноцид.

У війні в Україні беруть участь дві найбільші військові потуги світу — Росія і США, а також НАТО, яке також задіяне в логістичній підтримці Ізраїлю і в прямих військових операціях проти єменських збройних сил за контроль над входом до Червоного моря. Не забуваймо про інший важливий фактор, що дестабілізує мир у світі в даний час, - серйозну напруженість, викликану постійно зростаючою присутністю військово-морського флоту США - в альянсі з військово-морськими силами Японії і Філіппін - біля материкового узбережжя Китаю. Щоб зрозуміти ризик збройного конфлікту, який несе в собі ця присутність, уявіть собі у зворотному порядку наслідки патрулювання китайським флотом Флоридської протоки з метою захисту суверенітету, наприклад, Куби.

П'ять країн з правом вето в Раді Безпеки ООН, головні військові держави, наразі більш-менш безпосередньо залучені у війну в Україні, військову кризу на Близькому Сході або в посилення військової напруженості в Китайському морі.

II. Занурені в цю воєнну ситуацію, міжнародна спільнота, під диктатом або блокуванням великих держав, які беруть участь або готуються до війни, свідомо відмовилася від використання наявних засобів мирного та дипломатичного вирішення конфліктів. Організація з безпеки і співробітництва в Європі (ОБСЄ), яка «з 57 державами-учасницями в Північній Америці, Європі та Азії є найбільшою регіональною організацією з безпеки в світі, що працює для забезпечення миру, демократії та стабільності (...)», не змогла очолити мирну ініціативу, щоб покласти край війні в Україні або принаймні домогтися тимчасового перемир'я або перемир'я, як це вдалося в конфлікті на Донбасі. З моменту російського вторгнення в лютому 2022 року вона не зробила жодної мирної пропозиції. ООН також не змогла виступити з мирними ініціативами щодо припинення війни в Україні, кампанії зі знищення палестинського народу та безперервних нападів Ізраїлю на сусідні країни. Але не можна сказати, що міжнародне співтовариство не намагалось працювати над досягненням миру в українській війні або над припиненням агресії Ізраїлю проти палестинського народу і сусідніх країн. Мексика, Бразилія, Китай, група африканських країн, Туреччина та Саудівська Аравія, серед інших, виступили з важливими мирними ініціативами для України, принаймні для досягнення припинення вогню та початку дипломатичних процесів врегулювання конфлікту. Єгипет і Катар використовували свій політичний і дипломатичний вплив, щоб змусити Ізраїль погодитися на постійне припинення вогню в Газі.

Дипломатичні ініціативи щодо врегулювання конфлікту в Україні були проігноровані ЄС та США, які блокували або уникали обговорення в міжнародних організаціях. Великобританія навіть заблокувала угоду про припинення вогню, прийняту Україною та Росією за посередництва Туреччини в перші тижні війни. Аргумент ЄС, США і Великої Британії полягає в тому, що єдиним життєздатним мирним планом є план, запропонований Зеленським, хоча вони знають, що після

початку збройного конфлікту нереально представити як рішення пропозицію однієї з воюючих сторін — якою б доречною вона не була — тому що інша сторона не прийме її, або, принаймні, не прийме її як відправну точку для переговорів. З цієї причини зазвичай треті країни виступають в ролі посередників для ініціювання мирних переговорів. Наполягання на прийнятності плану однієї сторони, яким би він не був, — це привід приховати небажання вести діалог.

Для тих, хто прагне миру, розчаровує те, що іспанський уряд, як прем'єр-міністр Санчес, так і міністр закордонних справ Альбарес, через два роки після початку конфлікту продовжують відмовлятися розглядати будь-який інший варіант мирного врегулювання, окрім плану Зеленського, однієї зі сторін конфлікту. В іспанському коаліційному уряді лише ІСРП залишається прихильником плану України як єдиного способу розпочати мирні переговори.

Більш серйозною, ніж політична нездатність Європи та її регіональних багатосторонніх організацій запобігти збройним конфліктам на континенті або припинити їх, коли вони вже спалахнули, є блокування Організації Об'єднаних Націй у виконанні своїх зобов'язань щодо гарантування миру, що є сенсом її існування. Стаття 1 Статуту ООН проголошує:

"Цілі Організації Об'єднаних Націй полягають у наступному:

1. підтримувати міжнародний мир і безпеку і з цією метою вживати ефективних колективних заходів для запобігання та усунення загрози миру і придушення актів агресії та інших порушень миру; проводити мирними засобами, згідно з принципами справедливості та міжнародного права, залагодження або розв'язання міжнародних спорів або ситуацій, які можуть призвести до порушень миру; (...)"

Самоблокада, якої зазнає Організація Об'єднаних Націй внаслідок так званого "права вето" п'яти великих держав, робить цю організацію нездатною виконувати свою головну мету - підтримувати мир. Кожен день збройного протистояння у війні, кожне бомбардування цивільного населення або кожна геноцидна атака на палестинський народ зменшує легітимність Організації Об'єднаних Націй в очах міжнародної спільноти та народів світу. Ми стоїмо перед процесом деградації, подібним до того, який пережила Ліга Націй між світовими війнами і який закінчився зникненням одночасно з початком найбільшої війни, відомої людству на сьогоднішній день.

Серйозність сценарію війни та ризик її поширення мають бути достатніми для того, щоб європейські політики, наділені високою відповідальністю, закликали до деескалації напруженості та сприяли створенню клімату діалогу та порозуміння. Навпаки, багато політичних лідерів, не докладаючи зусиль до деескалації, обирають напружений і войовничий дискурс, який зображає війну як неминучу, водночас перешкоджаючи соціальній мобілізації заради миру.

Президент Естонії Кая Каллас і міністр закордонних справ Німеччини від партії "Зелених" Анналена Бербок відомі своєю постійною войовничою риторикою, але вони не є винятком. Глава британської армії генерал Патрік Сандерс 25 січня попередив громадян Великої Британії бути готовими до "війни в масштабах великих конфліктів 20-го століття". Президент Європейської комісії Урсула фон дер Ляєн заявила 28 лютого: "Ризики війни не слід перебільшувати, але ми повинні до них

готуватися". Президент Європейської Ради Шарль Мішель 22 березня закликав "перейти до режиму "військової економіки". Прем'єр-міністр Польщі Дональд Туск заявив 29 березня, що "ми перебуваємо в передвоєнній епосі. Я не перебільшую.

Передвоєнний клімат супроводжується дебатами про відновлення обов'язкової військової служби після того, як вона була скасована в більшості європейських країн протягом останніх десятиліть. Великобританія, Німеччина і Данія обговорюють можливість загального призову, навіть якщо військова служба буде не постійною, а обмеженою певними періодами. Міністр оборони Німеччини Борис Пісторіус 4 квітня представив пропозиції щодо реструктуризації армії, щоб зробити її "боєздатною". У березні уряд Данії оголосив, що має намір ухвалити закон, який передбачатиме обов'язкову військову службу жінок з 2026 року, а також збільшення її тривалості.

Водночас відбувається реорганізація промислової та економічної діяльності в умовах війни. Збільшення витрат на озброєння та пріоритетність військової промисловості як рушія економічного розвитку - замість того, щоб сприяти розвитку більш соціально корисних галузей, таких як біотехнології, енергетичний перехід або охорона здоров'я - є показником того, що світові олігархії зробили вибір на користь сценарію війни як варіанту ведення бізнесу.

Європейське оборонне агентство пропонує, щоб до 2030 року витрати ЄС на оборону досягли 1 трильйона доларів. Європейський Союз приєднується до стратегії, яку завжди використовували Сполучені Штати, перетворюючи гонку озброєнь на свій економічний двигун, максимально розширюючи військову промисловість і примножуючи свої прибутки і свою вагу у світовій економіці. Навіть якщо для того, щоб продовжувати заробляти гроші, необхідно гарантувати постійне споживання і оновлення озброєнь, тобто провокувати і підтримувати війни. Ніколи раніше американські збройові компанії не отримували стільки прибутку, як в останні роки.

Вимога НАТО до всіх 32 країн-членів Альянсу збільшити свої оборонні витрати щонайменше до двох відсотків від ВВП є нав'язуванням планів Альянсу щодо того, що європейські члени витратять 350 мільярдів євро на озброєння, системи та армії до 2024 року — цифру, яку промисловість ніколи не уявляла. На зустрічі міністрів закордонних справ НАТО в перший тиждень квітня Генеральний секретар Столтенберг зажадав від Альянсу виділити 100 мільярдів євро на фонд військової допомоги Україні до 2029 року. Нагадаємо, що Європейський Союз зобов'язався виділити Україні ще 50 млрд євро до 2027 року, тобто загалом 150 млрд євро тільки для України, які, в разі доведення цієї дурниці до кінця, мали б сплатити кілька країн, включаючи Іспанію, враховуючи, що більшість країн ЄС збігається з тими, які також складають більшість в НАТО. Зауважимо, що дехто вже вирішив, що війна в Україні триватиме щонайменше до 2029 року. Без війни величезні прибутки військової промисловості від величезних витрат, які вимагають від народів Європи, не могли б підтримуватися.

Для того, щоб профінансувати ці величезні витрати на війни, оголошено про необхідність повернення до режиму жорсткої економії в ЄС. Як заявив віцепрезидент Європейського центрального банку Луїс де Гіндос, економіка війни може фінансуватися лише за рахунок бюджету і боргу ЄС. Передбачувана безпека в обмін на жорстку економію. Європейський інвестиційний банк (ЄІБ), очолюваний

колишнім міністром Надією Кальвіньо, взявся закріпити цю безрозсудну політику стимулювання військової промисловості, схваливши великі кредитні лінії для витрат на озброєння. Запланований обсяг кредитування є настільки значним, що ЄІБ буде змушений піти на другий крок: зняти чинне обмеження, згідно з яким щонайменше половина проектів оборонної промисловості має бути призначена для цивільного використання. Жодного відсотка невійськового використання більше не вимагатиметься. Політична підтримка цієї схеми фінансування гонки озброєнь гарантована в Європейському фонді фінансування озброєнь (ECOFIN), де вона вже була прийнята без опозиції.

Коло, яке тягне нас до загального сценарію війни, замикається з наростанням реакційної хвилі в Європі. Вибори до Європейського парламенту, що наближаються, можуть призвести до того, що вперше в історії цієї асамблеї праву і ультраправу більшість отримують відверто фашистські і милітаристські політичні сили. Багато з цих партій вже входять до складу найбільш відверто розпалюючих війну європейських урядів.

Повторюються багато сценаріїв і ситуацій, пережитих Європою в міжвоєнний період: нездатність дипломатії запобігти і вирішити серйозні збройні конфлікти, крах багатосторонніх організацій, покликаних гарантувати мир і виражати голос міжнародної спільноти, військові кредити, які підірвали економіку і розкололи робітничий рух і ліві сили, а також підйом екстремістських авторитарних і реакційних сил, нових фашистів.

III.- Народи Європи потребують безпеки, особливо робітники, які залежать від своєї праці і, якщо це можливо, від мізерної спадщини, заробленої після цілого життя, сповненого жертв, щоб забезпечити гідне майбутнє для своїх сімей. Але не військова чи поліцейська безпека гарантує запобігання війнам і деактивацію вже існуючих. Саме безпека людини гарантує мир, співіснування між народами і мирне вирішення конфліктів. Безпека людини досягається заходами зі створення гідної, якісної зайнятості та зміцнення соціальної держави, щоб ніхто не залишився позаду. Безпека людини досягається через механізми виправлення нерівності, такі як якісна державна освіта та охорона здоров'я, турбота про людей похилого віку, ліквідація дискримінації та насильства щодо жінок, викорінення дитячої бідності, збереження чистих і здорових екосистем. Ця державна політика вимагає великих інвестицій, які несумісні з падінням в пекло, що означає повернення до політики жорсткої економії, яка зараз занурює нас у гігантське збільшення витрат на озброєння. Мир є синтетичним правом, необхідним для гарантування будь-якого іншого громадянського, соціального чи політичного права. Він є неодмінною умовою забезпечення всіх прав людини для всіх людей. Безпека людини вимагає економічних інвестицій, фінансування і людських талантів, вкладених в індустрію розвитку - індустрію, необхідну для подолання голоду і бідності в світі і стримування кліматичної кризи. Більше інвестицій в енергетичний перехід і чисту енергетику, в біотехнології та харчову промисловість, в медичні та фармацевтичні дослідження, в нові інформаційні та комунікаційні технології, в культуру. Навпаки, непропорційне збільшення витрат на військову промисловість, яке нам хочуть нав'язати, незворотно веде нас до військової економіки, яка потребує смерті і руйнувань, щоб покрити свій бізнес і очікування прибутку.

Консервативні та ультраправі політичні сили, а також європейська соціал-демократія стали на цю мілітаристську спіраль, відмовляючись серйозно працювати над тим, щоб принести мир у війни, які вже тривають, і запобігти виникненню інших. Праві відкрито закликають до війни і збільшення військових витрат, а соціал-демократія, можливо, з меншою переконаністю, але ніколи не виступаючи проти, також приєднується до войовничого дискурсу і самогубної стратегії економічного зростання, заснованої на надвиробництві зброї. Найбільші військові держави вже мають достатньо збройних ресурсів, щоб зробити планету непридатною для життя і знищити людство. Не заходячи так далеко, просте розширення нинішнього збройного конфлікту в Європі до конфлікту, спровокованого Ізраїлем на Близькому Сході, відкрило б сценарій руйнування, з якого будь-якій з нинішніх країн НАТО, включно з Іспанією, було б важко врятуватися.

Іспанський оригінал

Europa está siendo arrastrada a una guerra evitable

La UE se está sumando a la estrategia que siempre han utilizado los Estados Unidos, convertir la carrera armamentística en su motor económico, expandiendo al máximo la industria militar y multiplicando sus beneficios y su peso en la economía global.

I.- Europa enfrenta un riesgo de conflicto armado generalizado como no ocurría desde los tiempos previos a la Segunda Guerra Mundial. Muchos indicadores así lo advierten, algunos peligrosamente similares a lo ocurrido en el periodo que transcurrió entre la Primera y la Segunda Guerra mundial. Ni en los años más duros de la guerra fría, el conflicto de los euromisiles en la década de los 80 del pasado siglo, Europa había estado tan cerca de una guerra generalizada como nos encontramos ahora. No es una advertencia alarmista, es una realidad que debemos tener presente para desescalar los riesgos, no para incrementar la tensión como está haciendo la dirigencia política europea. Tomar conciencia

del peligro y actuar para impedir el conflicto es el primer paso para evitar que la guerra vuelva a expandirse desde el viejo continente por todo el planeta.

La opinión pública europea tiene a la vista múltiples hechos que muestran cómo políticos de distintos espectros –ultraderechistas, conservadores, pero también socialdemócratas– oligarcas y grupos de interés económico varios, azuzan, consiente o directamente organizan una futura guerra que presentan como inevitable.

Los indicadores de esta estrategia suicida son: (1) la prolongación de la guerra en Ucrania y el endurecimiento y extensión de los distintos conflictos desatados por ataques de Israel a varios países de Oriente Medio, con la paulatina implicación de la mayoría de las grandes potencias militares del planeta y potencias medias regionales; (2) la renuncia consciente a utilizar los medios de resolución pacífica y diplomática de conflictos de que dispone la comunidad internacional así como el bloqueo de cualquier posible iniciativa de paralización de las guerras en curso; (3) la incapacidad de las instituciones mundiales y europeas encargadas de velar por la paz mundial y la cooperación entre países de garantizar tan imprescindible objetivo; (4) la intensa e irresponsable utilización de un discurso belicista por importantes responsables políticos; (5) la reorganización de la actividad económica priorizando el desarrollo de la industria militar y el incremento del gasto armamentístico como motor del crecimiento económico e industrial; (6) la aprobación de grandes líneas de créditos públicos para gasto armamentístico y la eliminación de las restricciones a su utilización; y (7) el ascenso de la ola reaccionaria, un escenario en el que, por primera vez, puede haber una mayoría política surgida de las elecciones al Parlamento Europeo conformada por la derecha conservadora y la ultraderecha.

La Primera Guerra mundial fue el último conflicto armado en el que la mayoría de las víctimas fueron militares. Desde entonces, en todas las guerras el número de muertos o heridos civiles ha sobrepasado con creces al número de combatientes que corrieron la misma suerte. Conviene tener claridad sobre esto, las guerras las organizan -o no las impiden- los políticos y oligarcas económicos, las libran los militares y sus consecuencias las padecen fundamentalmente los pueblos, la población civil, que es quien pone la mayoría de las víctimas.

El denominado “golpe del Maidán” y el posterior inicio de los enfrentamientos en la región oriental del Dombás fueron el prólogo del conflicto armado que, a partir del año 2022 con la invasión rusa, se ha convertido en una guerra abierta entre ese país y Ucrania, con participación activa de la OTAN y la UE. Hoy no puede descartarse la presencia de tropas de países de la OTAN sobre el terreno, como se deduce de la presencia de “asesores” militares, o a la vista de la muerte en combate en Ucrania del general polaco Adam Marczak en marzo de este año. Moldavia y Georgia son otros focos de tensión bélica latentes en Europa y próximos al “teatro de operaciones” ucraniano. La campaña de destrucción y genocidio desatada tras el 7 de octubre por Israel en Gaza, y cada vez con más intensidad también en Cisjordania, ha ido acompañada de ataques indiscriminados por el Ejército israelí en el Líbano, en Siria y contra Irán. Existe un alto riesgo de extensión por Oriente Próximo y el Mediterráneo oriental del conflicto desatado por Israel en respuesta al execrable ataque de las milicias palestinas de Hamás el 7 de octubre a los asentamientos de colonos en los territorios ocupados por Israel en las cercanías de Gaza. La operación de castigo y represalia de Israel contra el pueblo palestino ha sido calificada como genocidio por la Corte Internacional de Justicia.

En la guerra de Ucrania están implicadas dos de las mayores potencias militares del planeta, Rusia y Estados Unidos, junto con la OTAN, que participa también en el apoyo logístico a Israel y en operaciones militares directas contra las fuerzas militares de Yemen por la disputa del control de la entrada al Mar Rojo. No olvidemos el otro gran factor de desestabilización de la paz mundial en la actualidad, la grave tensión desatada por la cada vez más intensa presencia de la armada estadounidense -en alianza con fuerzas navales de Japón y Filipinas- frente a las costas continentales de China. Para entender el riesgo de conflicto armado que supone esta presencia, imagínese a la inversa las implicaciones que tendría que la armada china patrullara el estrecho de La Florida, con el argumento de proteger la soberanía, por ejemplo, de Cuba.

Los cinco países con derecho de veto en el Consejo de Seguridad de las Naciones Unidas, las principales potencias militares, se encuentran en este momento inmersos, de forma más o menos directa, en la guerra de Ucrania, en la crisis bélica de Oriente Medio o incrementando la tensión militar en el mar de la China.

II.- Inmersos en esta coyuntura bélica, la comunidad internacional, al dictado o bloqueada por las grandes potencias que participan o se preparan para la guerra, ha renunciado conscientemente a utilizar los medios de resolución pacífica y diplomáticas de conflictos de que dispone. La Organización para Seguridad y la Cooperación en Europa (OSCE), que “con sus 57 Estados participantes en América del Norte, Europa y Asia, es la organización de seguridad regional más grande del mundo, que trabaja para garantizar paz, democracia y estabilidad (...)”, ha sido incapaz de liderar una iniciativa de paz para acabar con la guerra en Ucrania o al menos conseguir un alto el fuego o armisticio temporal, como sí consiguió en el conflicto del Dombás. Desde la invasión rusa en febrero de 2022, no ha realizado ninguna propuesta de paz. Tampoco Naciones Unidas ha sido capaz de poner en marcha iniciativas de paz para acabar con la guerra en Ucrania, ni con la campaña de destrucción del pueblo palestino y los continuos ataques de Israel a los países de su entorno. Pero no es exacto afirmar que la comunidad internacional no haya intentado trabajar por la paz en la guerra de Ucrania o por acabar con la agresión de Israel al pueblo palestino y los países vecinos. México, Brasil, China, un grupo de países africanos, Turquía, o [Arabia Saudí, entre otros, han presentado importantes iniciativas de paz para Ucrania, al menos para lograr el cese el fuego y el inicio de procesos de resolución diplomática del conflicto.](#) Egipto y Qatar han utilizado su potencia política y diplomática para intentar que Israel aceptara un alto el fuego permanente en Gaza.

Las iniciativas diplomáticas o de solución negociada para Ucrania han sido ignoradas por la Unión Europea y los Estados Unidos, quienes han bloqueado o evitado su discusión en organismos internacionales. Reino Unido incluso bloqueó un acuerdo de alto el fuego aceptado por Ucrania y Rusia y negociado con la mediación de Turquía en las primeras semanas de guerra. El argumento de la UE, Estados Unidos y Reino Unido es que el único plan de paz viable es el propuesto por Zelenski, aun sabiendo que, una vez desatado un conflicto armado, no es realista presentar como solución la propuesta de una de las partes enfrentadas, -por muy adecuada que pudiera ser- porque la otra parte no la va a aceptar, al menos no la aceptará como punto de partida para negociar. Por ello, lo habitual es que sean terceros países los que actúen como facilitadores para el inicio de conversaciones de paz. Insistir en la idoneidad del plan de una de las partes, la que fuere, es una excusa para ocultar la falta de voluntad de diálogo.

Para quienes anhelan la paz es frustrante que el Gobierno español, tanto el presidente Sánchez como el ministro de exteriores Albares, continúen dos años después de iniciado el conflicto negándose a contemplar otra opción de paz que el plan de Zelenski, una de las partes. En el Gobierno de coalición español solo el PSOE mantiene la posición de empeñarse en el plan de Ucrania como única vía para iniciar conversaciones de paz.

Más grave que la incapacidad política de Europa y sus organizaciones multilaterales regionales para prevenir los conflictos armados en el continente o acabar con ellos una vez desatados, es el bloqueo que padece Naciones Unidas para cumplir con sus obligaciones de garantizar la paz, la razón de ser de su existencia. El Artículo 1 de la Carta de las Naciones Unidas señala:

“Los propósitos de las Naciones Unidas son:

1. Mantener la paz y la seguridad internacionales, y con tal fin: tomar medidas colectivas eficaces para prevenir y eliminar amenazas a la paz, y para suprimir actos de agresión u otros quebrantamientos de la paz; y lograr por medios pacíficos, y de conformidad con los principios de la justicia y del derecho internacional, el ajuste o arreglo de controversias o situaciones internacionales susceptibles de conducir a quebrantamientos de la paz;(...)”

El autobloqueo que padecen las Naciones Unidas a consecuencia del denominado “derecho de veto” de las cinco grandes potencias, está incapacitando a esta organización que cumpla su principal objetivo, mantener la paz. Cada día de enfrentamiento armado en una guerra, cada bombardeo a civiles o cada ataque genocida al pueblo palestino, disminuye la legitimidad de las Naciones Unidas ante la comunidad internacional y los pueblos del mundo. Estamos ante un proceso de degradación como el que soportó la Sociedad de Naciones en el período entre guerras mundiales, que acabó desapareciendo simultáneamente al desencadenamiento del mayor conflicto bélico conocido por la humanidad hasta la fecha.

La gravedad del escenario bélico y el riesgo de extensión debería ser suficiente para que los políticos europeos con altas responsabilidades llamaran a rebajar la tensión y contribuyeran a un clima de diálogo y entendimiento. Contrariamente, numerosos responsables políticos, lejos de esforzarse en desescalar el lenguaje, optan por un discurso crispado y belicista que muestra la guerra como algo inevitable, desincentivando a la vez las movilizaciones sociales por la paz.

La presidenta de Estonia Kaja Kallas o la ministra verde de exteriores alemana Annalena Baerbock han destacado por su permanente discurso belicista, pero no son una excepción. El jefe del ejército británico, general Patrick Sanders, advertía el pasado 25 de enero a los ciudadanos del Reino Unido que estén preparados para “una guerra de la magnitud de los grandes conflictos del siglo XX”. La presidenta de la Comisión Europea Ursula Von der Leyen afirmaba el 28 de febrero: “No hay que exagerar los riesgos de guerra, pero hay que prepararse para ellos”. El todavía presidente del Consejo Europeo Charles Michel llamaba el pasado 22 de marzo a “pasar a un modo de 'economía de guerra’”. El primer ministro polaco Donald Tusk afirmó el 29 de marzo que “estamos en una época de preguerra. No exagero”.

El clima prebélico se acompaña con el debate sobre reintroducción del servicio militar obligatorio, tras haber sido eliminado en la mayoría de países europeos en las últimas décadas. Reino Unido, Alemania y Dinamarca han puesto sobre la mesa la opción del

reclutamiento militar generalizado, aunque la permanencia en filas no fuera permanente sino limitada a determinados periodos. El ministro de Defensa alemán Boris Pistorius presentó el pasado 4 de abril propuestas para reestructurar el ejército con el objetivo de que esté “preparado para la guerra”. El gobierno de Dinamarca ha anunciado el pasado mes de marzo su intención de aprobar una ley que incluya el reclutamiento de mujeres en el servicio militar obligatorio a partir de 2026, además de aumentar su duración.

Paralelamente, la actividad industrial y económica está reorganizándose en clave de guerra. El incremento del gasto armamentístico y la priorización de la industria militar como motor del desarrollo económico -en lugar de impulsar industrias más socialmente útiles como la biotecnológica, de transición energética o de la salud- es un indicador de que las oligarquías mundiales han optado por un escenario bélico generalizado como opción de negocio.

La Agencia de Defensa Europea propone que en 2030 la cifra de gasto en defensa de la UE alcance un billón de dólares. La Unión Europea se está sumando a la estrategia que siempre han utilizado los Estados Unidos, convertir la carrera armamentística en su motor económico, expandiendo al máximo la industria militar y multiplicando sus beneficios y su peso en la economía global. Aunque para continuar ganando dinero haya que garantizar el permanente consumo y renovación de armamento, es decir, provocar y mantener guerras. Nunca las empresas armamentísticas estadounidenses habían obtenido tantos beneficios como en estos últimos años.

La exigencia de la OTAN de que los 32 países que la componen incrementen su gasto en defensa hasta un mínimo del 2% de su PIB, es una imposición para que se cumplan los planes de la Alianza de que los miembros europeos gasten 350.000 millones de euros en armas, sistemas y ejércitos durante este año 2024, una cifra nunca imaginada por la industria. En la reunión de ministros de exteriores de la OTAN de la primera semana de abril, el secretario general Stoltenberg exigió que la Alianza dotara con 100.000 millones de euros un fondo de asistencia militar a Ucrania hasta 2029. Recordemos que la Unión Europea ha comprometido otros 50.000 millones de euros para Ucrania hasta 2027, es decir, un total de 150.000 millones solo para Ucrania que, de consumarse este despropósito, tendrían que pagar un puñado de países, entre ellos España, dado que la mayoría de los países de la UE coinciden con los que también son mayoría en la OTAN. Repárese en que alguien ya ha decidido que la guerra en Ucrania continúe al menos hasta el año 2029. Sin la guerra no podrían mantenerse los pingues beneficios de la industria armamentística derivados de las inmensas cifras de gasto que nos están exigiendo a los pueblos de Europa.

Para financiar este inmenso gasto en guerras se nos anuncia la necesaria vuelta a la austeridad en la UE. La economía de guerra solo puede ser financiada con presupuesto y deuda comunitaria, como ha adelantado el vicepresidente del Banco Central Europeo, Luis de Guindos. Supuesta seguridad a cambio de austeridad. El Banco Europeo de Inversiones (BEI), presidido por la exministra Nadia Calviño, se ha puesto a cimentar esta temeraria política de impulso de la industria militar con la aprobación de grandes líneas de créditos para el gasto en armamento. El esfuerzo crediticio previsto es de tal magnitud, que el BEI deberá adoptar una segunda medida: eliminar la restricción actual de que al menos la mitad de los proyectos de la industria armamentística tengan un destino civil. Ya no se exigirá ningún porcentaje de uso no militar. El apoyo político a este plan de financiación de la carrera armamentística está garantizado en el ECOFIN de la UE, donde ya se ha tomado conocimiento sin oposición alguna.

El círculo que nos arrastra a un escenario bélico generalizado se cierra con el ascenso de la ola reaccionaria en Europa. Las inminentes elecciones al Parlamento Europeo pueden tener como resultado, por primera en la historia de esta asamblea, una mayoría de derechas y ultraderecha, con fuerzas políticas abiertamente fascistas y militaristas. Muchos de esos partidos ya forman parte de los gobiernos europeos más abiertamente belicistas.

Vuelven a repetirse muchos escenarios y situaciones vividas en Europa en el periodo de entreguerras: la incapacidad de la diplomacia para prevenir y resolver graves conflictos armados, el colapso de las organizaciones multilaterales encargadas de garantizar la paz y expresar la voz de la comunidad internacional, los créditos de guerra que hundieron la economía y dividieron al movimiento obrero y a las fuerzas de izquierdas, y el ascenso de fuerzas extremistas autoritarias y reaccionarias, los nuevos fascistas.

III.- Los pueblos de Europa necesitan seguridad, especialmente los trabajadores y trabajadoras, quienes dependen para garantizar un futuro digno a sus familias de su trabajo y si acaso de un escaso patrimonio conseguido tras toda una vida de sacrificios. Pero no es la seguridad militar o policial la que va a garantizar la prevención de guerras y la desactivación de las ya existentes. Es la seguridad humana la que garantiza la paz, la convivencia entre los pueblos y la resolución pacífica de conflictos. Seguridad humana se consigue con medidas de creación de empleo digno y de calidad, de fortalecimiento del Estado social para no dejar a nadie atrás. Seguridad humana son los mecanismos de corrección de desigualdades, como la educación y sanidad públicas y de calidad, la atención a las personas de la tercera edad, la eliminación de la discriminación y la violencia hacia las mujeres, la desaparición de la pobreza infantil, y la preservación de ecosistemas limpios y saludables. Estas políticas públicas requieren grandes inversiones incompatibles con el descenso a los infiernos que implica la vuelta a las políticas de austeridad, ahora para sumergirnos en un gigantesco incremento del gasto en armamento. La paz es el derecho síntesis, imprescindible para garantizar cualquier otro derecho civil, social o político. Es condición sine qua non para asegurar todos los derechos humanos para todas las personas. La seguridad humana requiere inversiones económicas, financiación y talento humano volcados en las industrias de desarrollo, la industria que necesitamos para acabar con el hambre y la pobreza en el mundo y para frenar la crisis climática. Más inversión en transición energética y energías limpias, en industria biotecnológica y alimentaria, en investigación médica y farmacéutica, en nuevas tecnologías de la información y la comunicación, en cultura. Por el contrario, el desproporcionado incremento del gasto en industria militar que nos quieren imponer nos lleva irremediabilmente a una economía de guerra que necesita muerte y destrucción para cubrir sus expectativas de negocio y beneficio.

Las fuerzas políticas conservadoras y las ultraderechistas, y también la socialdemocracia europea, se han embarcado en esta espiral militarista, renunciando a trabajar seriamente para llevar la paz a las guerras ya en marcha y prevenir el surgimiento de otras. Las derechas llaman abiertamente a la guerra y al incremento del gasto militar, y la socialdemocracia, quizás con menos convencimiento, pero sin oponerse en ningún momento, también se suma al discurso belicista y a la suicida estrategia de crecimiento económico basado en la superproducción armamentística. Las grandes potencias militares ya tienen suficientes recursos armados para hacer inhabitable el planeta y destruir a la humanidad. Sin llegar a tanto, la simple extensión del actual conflicto armado en Europa hasta superponerse al conflicto provocado por Israel en Oriente Medio, supone abrir un

escenario de destrucción del que sería difícil sustraerse a ninguno de los actuales países de la OTAN, España incluida.

Son mayoría los países que defienden un gran concierto mundial para solucionar las causas de las actuales guerras y evitar que las tensiones entre las grandes potencias se resuelvan militarmente, prioritariamente en suelo europeo, como ha sido habitual en las guerras mundiales y durante la guerra fría. Desgraciadamente, son los países europeos los que están cayendo en una deriva militarista incompatible con los principios de construcción de paz que levantaron la actual arquitectura de la comunidad de naciones tras la derrota del fascismo y el fin de la Segunda Guerra Mundial y, sobre todo, una deriva muy alejada de los interés de los pueblos de Europa.

Ni en España ni en Europa existe una correlación de fuerzas políticas suficiente para paralizar la espiral bélica y armamentística solo con el trabajo de las instituciones. Pero sí existe una poderosa sociedad civil estructurada y con capacidad de movilización, que puede parar esta deriva hacia la guerra. La sociedad sabe cómo organizarse para exigir la puesta en marcha de un plan de paz viable, que traiga un cese al fuego inmediato y acabe con la guerra en Ucrania. También para exigir detener el genocidio del pueblo palestino. La implicación de toda la sociedad puede levantar otra vez el clamor por la paz. Somos mayoría quienes no queremos que madres y padres tengan que enterrar a sus hijas e hijos, ni que nos utilicen como carne de cañón para satisfacer a grandes intereses económicos. No basta con no haber hecho nada para provocar la guerra, ahora necesitamos que muchos y muchas hagan algo para construir la paz. Actuemos ahora. Mañana será demasiado tarde.